

Van Dyke Parks i höjd
med sitt album »Discover
America«, 1972.

En udda fågel i musikbranschen

Alla från Baloo och Brian Wilson till Joanna Newsom och Skrillex har honom att tacka för att de låter som de gör. Van Dyke Parks är excentrikern vars musikalitet efterfrågats av vitt skilda storheter i snart femtio års tid.

När tre kultförklarade soloalbum nu ges ut på nytt och ska framföras på scen tyckte Martin Theander att det var dags för en tur till ett välvårdat hus i Pasadena.

TEXT: MARTIN THEANDER

DET ÄR LYX att få höra ett album i sin helhet, kommer Van Dyke Parks snart att säga. Jag kommer att hålla med, eftersom jag just nu sitter och tänker exakt så, i en bil som ska köras från södra kusten till norra bergen – genom det fantastiska motorvägssystem som är Los Angeles aorta. Det tar en stund, lagom för tre album, de album som är en av anledningarna till att vi ska prata i dag.

Det kan inte finnas ett bättre sätt att höra hela deras dynamik än i det väldigt lilla rum som en bil är. Van Dyke skulle nog hålla med om att det roligaste med musik är att dansa till enskilda låtar – men att höra en genomtänkt bra sångcykel i dess helhet gör något mycket större med en. Ungefär som skillnaden mellan att sluka en snabb nyhet och att få sjunka in i en bra bok eller film.

Van Dyke Parks kan båda sakerna och har sysslats med dem i ett halvt sekel. Eftersom du läser Sonic har du hört hans namn, men behöver du en ingång kan vi börja med hans första stora jobb: att arrangera »The Bare Necessities«, Balooos paradlåt som vi svenskar känner som »Var nöjd med allt som livet ger« i »Djungelboken«; eller att han är mest känd som Brian Wilsons viktigaste medarbetare på det utflippade Beach Boys-albumet »Smile«. Båda är extrema exempel: Baloo-låten låg i dvala under tre år på grund av en fejd inom Disney medan »Smile« fick vänta fyrtiofem år på grund av sångaren Mike

Loves rabiata motstånd till plattans vidlyftighet. Ändå är de, på skilda sätt, två av vår tids mest kända popfenomen.

Jag vet att Van Dyke just nu är mest lycklig över att tre av hans soloalbum ska återutges på CD och att han ska turnera med låtar från dem för första gången. Han har dessutom startat skivbolaget Bananastan och ger ut sex vinyl singlar efter att ha sålt slut på återutgåvan av The Esso Trinidad Steel Bands calypsoalbum från 1971. Nästa album är en skiva av pianisten Tom McDermott från New Orleans, av Van Dyke betecknad som geni.

VAN DYKE PARKS kom till Los Angeles från den amerikanska Södern i början av sextioalet tillsammans med sin bror Carson, en inte riktigt lika lång resa som deras förfäder hade gjort från Holland 1646. På en av de södra stränderna, på kaféet The Insomniac på Hermosa Beach, tog de sina första steg som betalda bakgrundsmusiker med fransk, mexikansk och argentinsk musik på repertoaren, i samma veva som surfbrädorna gick från att vara blytung trädoningar till syntetmaterial – den sort som även småkillar som Van Dyke kunde bära med värdighet. Dit hade han sökt sig för att få en sista flukt av beatnikscenen, där valde han cannabis framför vallmo, där blev han förhäxad av Astrud Gilbertos allra första konsert i USA.

I dag är sextionioåringen stolt över de yngre

musiker som vill jobba med honom, kanske bäst exemplifierat av hans omfattande roll på Joanna Newsoms hyllade album »Ys« från 2006. Eller Inara George – ena halvan av duon The Bird And The Bee och dotter till Lowell George i Little Feat – som han gjorde ett underbart album ihop med 2008.

Och nu bor han i Pasadena, en bit upp på den tättbevuxna bergssidan, tillsammans med konstnären Sally Parks. Här är fuktigare och lugnare än nere i den stora staden. Här finns både prärievarg och kolibri, de senare surrandes ända från Costa Rica. Gatan de bor på är ursprungligen del av en gammal vingård.

När jag knackar på är det först bara hunden som reagerar, ytterst lågmält, genom att trampa omkring inne i det lilla vackra, väl bibehållna huset från tidigt nittonhundratalet. Så mycket av de klassiska Los Angeles-miljöerna är så intakta att man i vissa lägen knappt skulle förvänas om Orson Welles eller Greta Garbo satt och solade på andra sidan gatan – i så fall mest över att de solade. Det ska visa sig att Van Dyke kan allt om alla växter och träd i den fina omgivningen. Han och Sally hyr huset i väntan på att hitta något större. Deras egentliga hem låg bredvid ett gammalt bibliotek som plötsligt skulle rivras och ersättas med ett nytt, så i panik flyttade de hit.

Till slut öppnar han, glad, mild och en nätt figur. Jag hade nog kunnat brotta ner honom rätt snabbt utan att vara en framstående slags-

Med hustrun
Sally Parks.

FOTO: MARTIN THEANDER

I trädgården
hemma i Pasadena.

FOTO: MARTIN THEANDER

»Det är lyx att få lyssna på ett album, men Ry Cooder sa till mig härom dagen att ingen vill ha ett album längre, inte ens om de får det gratis.«

kämpa. Rösten är ungdomlig och vänlig med en uppfordrande ton. Trots åldern är det bestående intrycket att han är lillgammal, en ivrig ung man som kommer att bruka allvar tills den dag han slutligen måste lägga ner taktpinnen. Samtidigt är han en äldre man som gärna avslutar meningar med »Isn't that sweet?«.

VAN DYKE LÄGGER stor omsorg på att låtsas diskutera med mig var vi ska göra intervjun, trots att han uppenbarligen har bestämt att vi ska sitta i varsin fätölj framför den öppna spisen. Vi hämtar ved på utsidan och han tänder brasan. Det är cirka tjugofem grader så att tända en brasa ter sig absurd för mig som kommer från ett femtongradigt Sverige. Sally dyker upp lite senare efter att ha handlat lunch. Hon är gladlynt och kvick, gör akvareller och är en av omslagsmakarna på de nya singlar. De träffades 1974 och har varit gifta sedan 1978.

Han berättar passionerat om de sex singlar som står uppradade på spelshyllan, framför allt om de normalt sett välbetalda konstnärer som har gjort omslagen till honom som rena vänskapstjänster. Han påpekar noga att när man tar av skyddsplasten åker även den påklustrade lappen med hans eget namn bort. Det är som en konstkollektion.

Art Spiegelmann, mannen bakom bland an-

nat den osannolika internationella succé-serieboken »Maus« (som handlar om hans föräldrars färd från Hitlers Europa genom lägren till New York), har gjort bilder som illustrerar kraschen på Wall Street. Ed Ruscha har gjort ett omslag med Paris i handritad typografi. Charles Ray har plåtat »utskrifter« i form av statyer på Van Dyke, som han fick posera till skanning för i några timmar. Frank Holmes, som en gång i tiden kokade kaffet på The Insomniac och även är mannen bakom originalomslaget till »Smile«, har gjort bilder som för Van Dyke illustrerar roten till alla fejder i världen: oljan, bilarna och pengarna.

Billy Edd Wheeler, ryktbar låtskrivare med Johnny Cash & June Carter-hiten »Jackson« på meritlistan, har målat ett skördeält som det kan ha tett sig för hundra år sedan. Klaus Voormann – killen som med sin flickvän Astrid Kirchherr »upptäckte« Beatles i Hamburg när de var helt nya där, senare gjorde omslagen till »Revolver« och »Anthology« och spelade bas på många av beatlarnas soloplatior – har målat Van Dyke i snickarbyxor vid ett piano på ett sommarfält. Sally har gjort en akvarell på spåren av Katrina-katastrofen. Stanley Dorfman har gjort en abstrakt målning på Joshua Tree.

Singlarna ska dessutom boxas under namnet »Song Cycles« med omslag av Kenton Nelson, en distinkt kalifornisk konstnär som i sina må-

lerier (med en knappt märkbar men rätt mörk underton) bygger vidare på forna tiders modernism och den förhoppningsfulla »WPA art«-stil som återfinns i de numera ikoniska peppaffischer som framställdes under depressionen i USA.

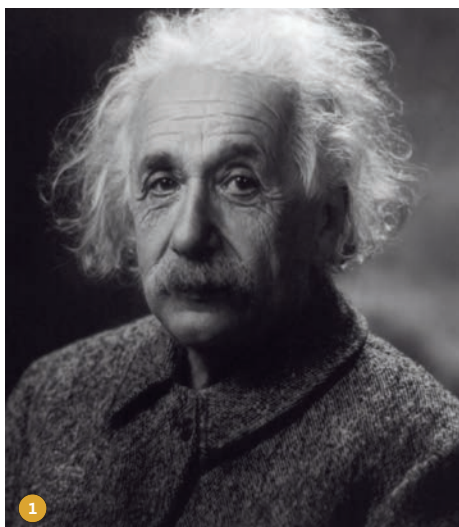
Van Dykes intresse för klassiska format gränsar till fetischism, men om detta är han knappt ensam. Han är barnsligt förtjust över att få prata om vinylens överlägsenhet och att singelprojektet trots all logistik, lagerhållning och med dagens trådlösa mått mätt ganska krångliga hantering tycks gå ihop, eller åtminstone inte gå back. Så på det sättet är han väldigt nära vilken ny indieartist som helst. Med skillnaden att han har sett och genomgått hela processen som en fysisk skiva kräver, om och om igen, från ax till limpa, i femtio år, mer eller mindre.

Så för honom finns det inga osynliga fallgropar i det som återstår av musikbranschen. Trots att han helt nyligen har skaffat agent och manager, något han tidigare har klarat sig utan. Men de behövs nu, för intresset växer, almanackan tjocknar, inte minst för att klubbar, konsertsalar och festivaler världen över vill ha honom på scen. Detta är nytt och ändlöst spännande för honom, den delen av musiken som han säger att han i unga år envist undvek. Han var aldrig ute efter kändisskap, ville aldrig annat än att arbeta med att ta fram det bästa hos andra konstnärer; som arrangör, i studio, i kontrollrum, vid pianot, med texter, med kompositioner. Inte på scen, där allt som är så bra uttänkt plötsligt kan gå totalt fel för att en roddare fokuserar mer på sin läskflaska än att rätt sladd sitter i rätt förstärkare vid rätt tillfälle.

DETTA ÄR LÄTT att tolka som efterkonstruktion av en person med enormt kontrollbehov och genuin panik inför konsertsituationens alla möjliga faror. Men han säger om och om igen att sedan John F Kennedy mördades på öppen gata 1963 har han aldrig slutat förfasa sig över vad som

»Är man lite udda som jag blir man gärna kallad idiosynkratisk, vilket egentligen borde firas som ett uramerikanskt drag, att man sticker ut. Men ofta känns det som ett förtäckt sätt att kalla någon kommunist.«

1

2

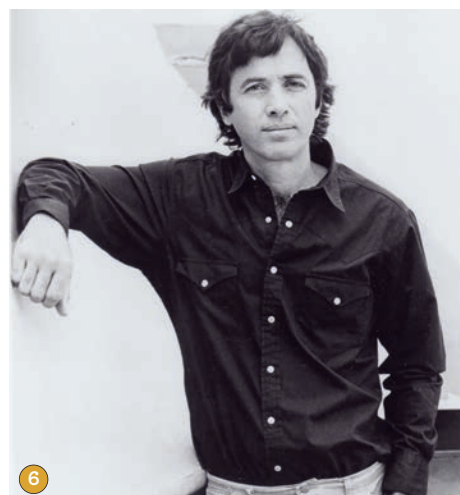
3

5

4

6

VÄNNER, SAMARBETSPARTNERS, UPPDRAGSGIVARE OCH ANDRA

1: Van Dyke Parks har än i dag svårt att greppa att han 1953 både sjöng »Stilla natt« i gosskör för Albert Einstein och satt framför honom på en 3D-visning av skräckfilmen »Vaxkabinettet«, **2:** »Svanen« från 1956 blev Grace Kellys näst sista film – i en av rollerna fanns en knappt tonårig Van Dyke Parks, **3:** Terry Gilkyson skrev låten »The Bare Necessities« (»Var nöjd med allt som livet ger«) till »Djungelboken« och Van Dyke Parks fick först betalda arrangörjobb i Hollywood, **4:** 1966–1967 skapade Van Dyke Parks och Brian Wilson The Beach Boys mästerverk »Smile«, tidernas mest mytomspunna utgivna album (sedermera släppt 2011). 1995 återförenades de båda för det gemensamma albumet »Orange Crate Art«. **5:** Van Dyke hade ett finger med i spelet då Randy Newman sajnades till Warner-etiketten Reprise och var en av två producenter (Lenny Waronker var den andre) på hans debutalbum 1968, **6:** Som en av två producenter (Lenny Waronker var den andre), pianist och arrangör vurmade Van Dyke för Ry Cooders debutalbum 1970,

händer med människors liv när de blir för kända. De flesta kompisar han har inom pop och film kan inte själva gå och handla i livsmedelsaffären. Och då har vi inte ens nämnt de långsiktiga riskerna med förvrängt ego, falska vänner, dåliga plastikoperationer, slumpmässigt sex eller gratis knark.

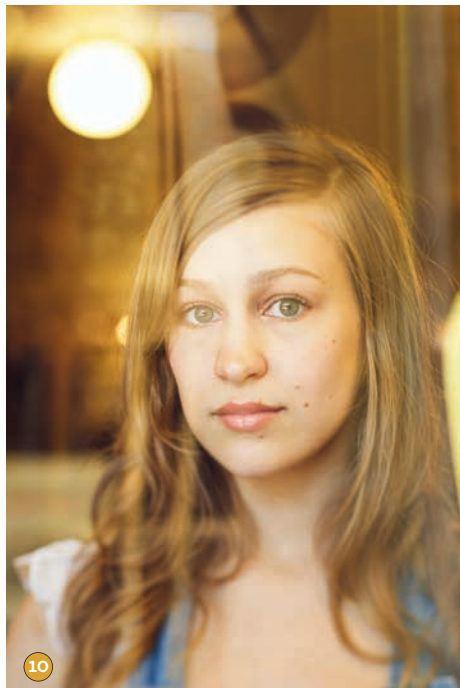
I Van Dyke Parks sällskap känns de sistnämnda faktorerna rätt fjärran. Han bottnar alldeles för mycket i idén om att musik är något man gör tillsammans med andra människor, att det är kultiverat, civiliserat, att det ingår i att vara en modern liberal människa, när han sitter vid den Steinway-flygel som hans farföräldrar fick i present den dag då hans pappa föddes 1911. Men numera känner han sig alltså säker i rollen som »stjärnan«. En fördel med

turnerandet är att han och Sally vill resa runt så mycket de bara kan, något som blir ekonomiskt möjligt när popnördar på olika håll inser att han går att boka.

Han kan inte sluta prata om det enorma mod han ser i att Roskildefestivalen 2010 satte honom (i egna ögon den definitiva motsatsen till publikmagnet) i samarbete med sångerskan Gaby Moreno och danska radions ungdomsensemble på Arena-scenens traditionella helgeftermiddagslucka för, i sammanhanget, udda musik. En klassisk konsert kort efter lunch brukar vara det säkraste tricket för stöd till sönderfestade tältmänniskors mentala hälsa och välbefinnande, men Van Dyke och Morenos odyssey på temat migration och latinamerikansk musik var minst lika uppskattad.

I sommar samarbetar han med Moreno igen, när hon hänger med till The Barbican i London på midsommardagen för vad som lär bli en minnesvärd konsert ihop med kammarorkestern Britten Sinfonia, med Robin Pecknold från Fleet Foxes och Daniel Rossen från Grizzly Bear som gäster. När Van Dyke rotar i garderoben är det en trio soloalbum gjorda mellan 1967 och 1975 som får utgöra stommen i konserten. Många talar gärna om plattorna som den allra första definitionen av americana.

De flesta av låtarna har aldrig tidigare framförts live och just nu går all hans tid åt till att dekonstruera dem från plattorna, som återutges i juni av femtonårsjubilerande skivbolaget Bella Union. I sin lilla hemmastudio blir han dagligen en lyckligare människa av att finputs eller göra

7: Van Dyke Parks var en tidig ambassadör för calypso och producerade 1974 ett album med The Mighty Sparrow, 8: 1980 gjorde vännen Harry Nilsson musiken till Robert Altman's filmatisering av »Popeye« (Karl-Alfred, som vi känner honom). Van Dyke stod för arrangemangen. Han har också en liten roll i filmen. 9: När Jack Nicholson, en annan vän, 1990 spelade in »The Two Jakes« - uppföljaren till succén »Chinatown« sexton år tidigare - gjorde Van Dyke Parks filmmusiken, 10: Joanna Newsoms hyllade album »Yes« från 2006 berikades av Van Dyke Parks dragspel och orkesterarrangemang, 11: Lite otippat jobbade Van Dyke Parks i föl med dansmusikfenomenet Skrillex, 12: På egna bolaget Bananastan släpper Van Dyke vinylsinglar med omslagskonst av bland andra Klaus Voormann, Art Spiegelman och Billy Edd Wheeler, 13: Robin Pecknold från Fleet Foxes finns med på scen när Van Dyke Parks ska framföra låtar från sina tre första soloalbum i London nu i juni.

om arrangemang inför The Barbican. Det tillkommer ständigt nya europeiska konsertdatum kring specialkonserten i London. När detta skrivs sträcker sig turnéplanen från Berlin den 3 juni till Newport i Wales den 8 september.

SALLY OCH VAN DYKE fixar i köket och det bestäms att vi börjar med lunch. Jordgubbar, blåbär och druvor serveras med kycklingrullar. Vi pratar nikotinplåster, Sverige, kommer in på franska valet, på borgmästarvalet i London – och Rupert Murdoch. Van Dykes ögon strålar när vi pratar om hur dramatikern Dennis Potter inför döden döpte sin cancer till Rupert. Van Dyke berättar om hur han en gång blev kallad till Jack Nicholson för ett möjligt jobb med filmmusik, då Nicholson frågade honom »Vem

är den mest framstående dramatikern just nu?«. Oerhört stressad av att detta eventuellt var en avgörande kuggfråga blev han till slut tvungen att svara »Dennis Potter« – varpå Nicholson till Van Dykes stora lättnad replikerade »Spot on!«.

– Potter var så långt före sin tid när han lät rollfigurerna i »Pennies from Heaven« brista ut i sång utan förvarning. En kvinnlig skollärare i fattigt brittiskt grått trettiotalssammanhang som plötsligt förvandlas till showgirl i strålkastarljus inför sin skolklass, för att i nästa sekund åter stå strikt vid katedern som om inget hade hänt. Det är schizofrent, och schizofreni är precis vad som kännetecknar stor konst, det är som Schubert. Potter var den förste som visade att man kan göra stor Broadway-show på en väldigt liten skärm.

Från detta tar Van Dyke sig snabbt över till att det är tur att drottningen kunde få sin eel pie till femtioårsjubileet. Den allmänt utrotningshotade ålen nejönöga (kallad sillapipare i Skåne, en blodsugande skräckfigur ur gruppen rundmunnar) betraktas som invandrad parasit i Kanada, som har ryckt in för att med ett kilo ål rädda staden Gloucesters antika tradition att markera kungliga händelser av vikt med att skicka en eel pie till drottningen.

Vi pratar om Jim Ford och hur viktig L-P Andersons intervju med honom 2006 i Sonic #30 blev i slutet av hans liv, Van Dyke citerar hans låt »Happy Songs Sell Records, Sad Songs Sell Beer« och säger att Jim och Guy Clark är alldeles för underskattade, några av de främsta låtskrivarna världen har hört. Detta tändar uppen-

barligen en tanke som driver över i frågan om illegala nerladdningar och vad det får för effekt på de mindre kända, inte så rika musikerna.

– Det är dyrt att göra musik. Musiker vill så mycket – äta, till exempel. Men stödet för konsten är svagt i dag. Mecenater behövs. Unga människor borde få soniskt stöd. När konsten går på knäna går också allt annat, framför allt politiken, på knäna. Musik kan vara fröet till en och annan revolution, men hur får man yngre människor att förstå kopplingen, att låtstöld är dåligt i ett större sammanhang? Det är lyx att få lyssna på ett album, men Ry Cooder sa till mig härom dagen att ingen vill ha ett album längre, inte ens om de får det gratis.

– Folk pratar alltid om hur tragiskt det var med »Smile«, men det är intressant hur den skivan blev det första stulna verket. I fyrtio år kunde ingen av oss få ut en krona på plattan, men paradoxen är att hade inte intresset hållits vid liv genom alla ljudstöld hade den antagligen aldrig kommit ut. Jag ser »Smile« som det första interaktiva verket. Ingen visste hur låtordningen var tänkt eller vilka låtar som skulle ha kommit med i slutversionen, alla gjorde sina egna album utifrån det de kunde få tag i på bootlegs, alternativa tagningar och liknande.

– Storföretagandet i musiken hade redan tidigare förstört mer än vad de illegala nerladdningarna kan göra. Jag hade tur i den gamla världen, jag fick jobba i ett rum fullt av stråkar och allt annat jag kunde önska mig. Men jag är glad över den nya regimen, jag var trött på monarkin. Jag är så nöjd om det finns en möjlighet för mig att jobba, eftersom jag alltid måste göra ny musik.

– Är man lite udda som jag blir man gärna kallad idiosynkratisk, vilket egentligen borde firas som ett uramerikanskt drag, att man sticker ut. Men ofta känns det som ett förtäckt sätt att kalla någon kommunist. Vi lever i en slimmad Macworld – en värld som är mindre frågande, sämre informerad, mindre tolerant. Om man vet lika mycket om musik som en kanin vet om korsfästelsen, om man söker bekräftelse endast i sin egen klick med något som bara skickar ut en död signal – det blir en tråkig värld. Om man bara har fått hamburgare kanske man inte saknar resten av menyn, men har man smakat

»Ofta är jag ensam i studion och arbetar fram arrangemang, vilket kan innebära att jag bara sitter rakt upp och ner i stolen och tänker. Då kan Sally komma in och hojta 'Vad gör du? Sluta med det där!'«

på det andra saknar man det när det inte längre finns. Varför ta en suddig bild av ett skarpt objekt, eller spela in bra ljud med en dålig mikrofon? Hi-fi är bra, det är den värld jag kom in i, jag vill hylla den och jag håller envist fast i det lilla som finns kvar av den.

– Jag var tjugofyra när jag gjorde mitt första album »Song Cycle« och det innehåller alla misstag man kan göra, men jag lärde mig mycket. När jag lämnade in mastern till Warner lyssnade min A&R tyst igenom hela plattan och sedan sa han »Okay, song cycle – where's the song?«. Skivan är en produkt av sin splittrade tid, en slags definition av hur landet låg då, skapigt och osäkert i efterdyningarna av mordet på Kennedy. Jag gissar att man har samma känsla i Norge efter Breivik-morden, att man hade det i Sverige när Palme blev skjuten.

– Warner var ett gangsterdrivet payola-bolag dominerat av Frank Sinatra, vars största hit »Somethin' Stupid« för övrigt skrevs av min bror Carson. De begrep inte vad de skulle göra med min skiva, men när den av alla beundrade Jac Holzman på Nonesuch frågade om han kunde få köpa mastern gav de till slut ut den själva. Det hände inte så mycket, men några år senare fick jag göra en ny platta och då ville jag verkligen ut i världsmusiken och ge mig på callypson. I det långa loppet fick Warner ändå vad de ville ha eftersom jag tog in alla nya artister till dem, trots att jag bara hade sekreterarlön. Och jag köpte in Woodstock-filmen till dem – närmare målet kunde de knappast komma just då.

– Jag hade inga förväntningar alls på »Song Cycle«, kunde inte begripa var min publik skulle

finnas. Att Warner alls kontrakterade mig berodde på att de ville få kontakt med gatan, de behövde någon som kunde länka dem till den publik som inte var intresserad av Dean Martin eller Duke Ellington och redan hade lämnat Dylan bakom sig. Eftersom jag hade kopplingar till Mothers Of Invention och hade jobbat med det mytomspunna »Smile« trodde de att jag var den länken. Jag gillade Dylan, Stones och popkonsten men inte sextioalets anti-konstnärliga pretentioner. Jag såg mig själv som gammeldags och ohipp, ville inte vara artist, ville inte bli igenkänd – jag ville bara in i studion eftersom all teknik utvecklades så otroligt fort under den perioden. Jag var förband till Byrds på en klubb i Hollywood, folk skrek och klappade och jag gillade det inte.

– Så jag har egentligen aldrig uppträtt – men nu gör jag det och jag gillar det verkligen. Jag måste göra orkestreringen »baklänges« för att förbereda konserterna, så när jag går igenom låtarna nu blir allt som gick in i första plattan levande igen; min bror Ben som dog under mystiska omständigheter i kalla kriget, oljekatastrofen i Santa Barbara 1969 som vände upp och ner på hela min bild av världen, en massa saker som för mig inte var så festliga med sextioalet. Men jag blir lycklig när jag hör att det faktiskt är bra. Det kommer att bli minnesvärda konserter. Jag har arbetat hårt med det och jag har tur som har fått göra det, det är underbart. Avsikten är att »hålla patienten vid liv«, folkmusiken som bor i de gamla låtarna, men att med minimala ingrepp ge dem en nutida inramning.

VAN DYKE BLIR SÅ till sig att han släpar in mig i det allra heligaste, hans lilla hemmastudio vars väggar är klädda med inramade bilder av olika slag, för att visa vad han pratar om. Jack Nicholson, Randy Newman, Harry Nilsson, Ringo Starr, Paul Simon, Grace Kelly och Van Dykes släktingar tittar ner på oss när han steg för steg spelar upp de olika instrumentspårerna från sin nya version av Allen Toussaints »Riverboat«, en av höjdpunkterna på Van Dykes andra album »Discover America« från 1972. Toussaint är bara en av alla som kontrakterades när Van Dyke jobbade för Warner, Ry Cooder och Lowell George är några av de andra.

Det som väntar publiken i sommar lär bli värt vartenda öre. Ur högtalarna kommer något så maffigt och färgrikt att medan han drar i alla regler är det som om en kaptenmössa tar form på huvudet. Rummet förvandlas till styrhytt på en flodångare som majestätiskt glider fram i solnedgången på väg mot New Orleans, mittemellan staden där han föddes, Hatties-

LYSSNA PÅ VAN DYKE PARKS!

PÅ SONICMAGAZINE.COM hittar du en Spotify-spellista vikt åt Van Dyke Parks. Den rymmer både hans egen musik och ett urval av inspelningar där han producerat, arrangerat, medverkat som musiker eller kompositör. Det finns en hel del att välja mellan. Han medverkar trots allt på legendariska album som

The Byrds »Fifth Dimension«, The Beach Boys »Smile« och »Feats Don't Fail Me Now« med Little Feat, likaså på mer sentida skivor som U2:s »Rattle and Hum« (stråkararrangemanget på »All I Want is You« bär Van Dyke Parks signatur), Victoria Williams »Loose« och »Replica Sun Machine« med The Shortwave Set.

burg i Mississippi, och Lake Charles i Louisiana, staden där han växte upp och fick höra att han var ett musikalliskt underbarn när han först plockade upp klarinetten, idolen Artie Shaws instrument.

Där någonstans i hemtrakterna finns också språngbrädan för allt han gör, i det samlade resultatet av »idiosynkratiska« spillror från invandrad folkmusik som han växte upp med. Hans passionerade intresse för själva roten, och människorna som kommunicerar med musik, har fått honom att genom hela karriären vara öppen i sinnet för det mesta; jazz, country, bluegrass, psykedelia, klassisk musik – inte minst för folkmusik av alla de slag, framför allt från Karibien och Sydamerika. Kanske är det denna vidsynthet som gör att hoppet från Toussaint till Skrillex inte känns så tvärt.

– Trehundrafemtio tusen människor hurrar när Skrillex håller öl i en dator – det är Macworld, fast på steroider. Att arrangera för honom var nog det mest fantastiska jag har varit med om. Jag har aldrig tidigare känt så stor frihet att vara pro-aktiv. För femton sekunders ljud kunde jag jobba med sextiofem musiker i Capitol Studios. Jag längtar efter att få höra slutresultatet! Älskar att jobba med nya människor, blir jätteglad när man ber mig att arrangera. Här om dagen kom Johnny Irion hit och skrev låtar med mig för en platta han gör med Wilco. Han är släkt med John Steinbeck, gift och gör musik ihop med Sara Lee Guthrie som i sin tur är barnbarn till Woody Guthrie. Våldigt fascinerande.

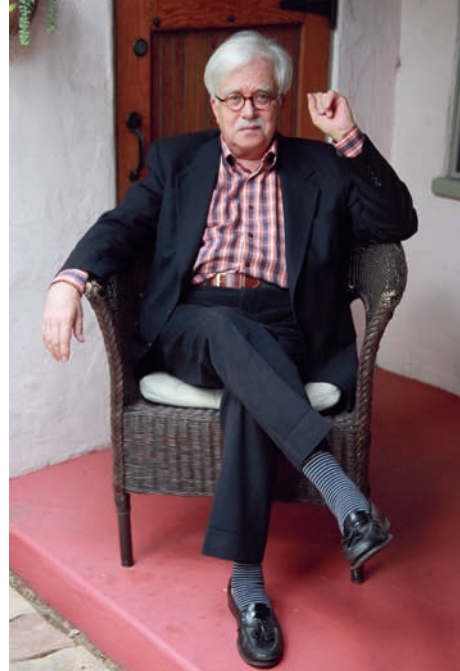
– Men ofta är jag ensam i studion och arbetar fram arrangemang, vilket kan innebära att jag bara sitter rakt upp och ner i stolen och tänker. Då kan Sally komma in och hojta »Vad gör du? Sluta med det där!«. Jag jobbar till fem, sedan lagar jag mat och dricker lite vin – en annan slags meditation. Min tid går annars mest åt till att hålla koll på hunden, blommorna och berget. Mamma brukade säga att jag verkade prioritera min pension mer än min karriär, men nu är det till slut dags för mig att ha en karriär.

VI GÅR UT i trädgården med hunden, för ljummen luft och en titt på växtligheten innan avslut. Från det största trädet hänger en takförsedd glasbehållare ur vilken sockrat vatten nås genom rosa plastblommor, och där surrar kolibrin, denna överkligt lilla fågel. Den spinner i väg, en annan tar dess plats. Van Dyke klappar det gamla trädet och bedyrar att man inte kan få bättre frukt än de kärnfria apelsiner det producerar. Innan vi skiljs åt säger han något som låter både som en ursäkt och självförsvar.

– När jag pratar kan jag framstå som dogmatisk, fast jag inte har en aning om vart jag är på väg. Men jag vet skillnaden mellan rätt och fel och det räcker långt.

Vilket så klart gör att jag måste fråga vad han tänker om Beach Boys jubileumsturné, som är i full gång och har fått hygglig kritik.

– Jag önskar Beach Boys all lycka. Jag bryr mig mest om Brian och är inte helt säker på att han känner sig riktigt hemma i detta. Kanske hand-

lar det mest om pengar. Men det finns också något viktigt med att vårda gammal vänskap, även när man har gått skilda vägar, till och med blivit ovänner. Det är inte lätt alltid att jobba i grupp. Tonfisk rör sig i nästan hundra kilometer i timmen om de simmar tillsammans. Skulle någon av dem börja kaxa sig, tävla eller stanna upp för att säga »din mamma!« skulle hela stimmet rasa ihop. De behöver den kollektiva rörelsen för att överleva. ■

LÄS MER OM VAN DYKE PARKS-ÅTERUTGÅVORNA »SONG CYCLE«, »DISCOVER AMERICA« OCH »CLANG OF THE YANKEE REAPER«, SOM SLÄPPS 18 JUNI, PÅ RETROSIDORNA I DETTA NUMMER.

Börja prenumerera nu och få fina hörlurar på köpet!

Teckna en helårsprenumerering på Sonic **senast den 30 juni** så får du ett par v-JAYS-lurar från Jays **utan extra kostnad** (cirka-pris i butik 400 kronor).

Erbjudandet gäller dig som inte redan prenumererar på Sonic och endast till och med den 30 juni 2012.

*Beställ din prenumerering på sonicmagazine.com/sommarkampanj
Ange internetkod 199-199149.*

v-JAYS från svenska hörlurstillverkaren Jays är en lätt, smidig och snygg hörlur med ett fantastiskt rikt ljud. **v-JAYS** har vunnit prestigefulla Bristol Shows HiFi-World Awards och fått högsta betyg i bland annat iCreate och The Sunday Times samt ett stort antal svenska och internationella utmärkelser. En perfekt lur för att kunna lyssna på din favoritmusik i hifi-kvalitet var du än befinner dig i sommar.

Just nu!

- + 5 Sonic-nummer
- + 5 samlings-CD
- + v-Jays-hörlurar

399kr!

totalt värde ca 800 kr

sonic
Sveriges musiktidning